

ВЕРОВЕЩИЦА

КНИГА ПЪРВА

СЮЗАН ДЕНЪРД

Превод от английски Александър Маринов

ЕГМОНТ

ЕГМОНТ

Всички права запазени. Нито книгата като цяло, нито части от нея могат да бъдат възпроизведени под каквато и да е форма.

Оригинално заглавие *Truthwitch*

Copyright © 2015 by Susan Dennard

Map by Maxime Plasse

All rights reserved.

Превод Александър Маринов

Коректор Таня Симеонова

Издава „Егмонт България“ ЕАД
1142 София, ул. „Фритъф Нансен“ 9
www.egmontbulgaria.com

Отпечатано в „Полиграфюг“ АД, Хасково, 2016

Тираж: 1500 бр.

ISBN 978-954-27-1870-3

ЕДНО

Всичко се беше объркало ужасно.

Набързо скроените планове на Сафия фон Хастрел за обира се проваляха стремглаво един след друг.

Първо, черната карета с лъскавия златист флаг *не* беше целта, която Сафи и Изьолт дебнеха. Още по-лошо, че проклетото возило бе съпровождано от осем реда градски стражари, присвили клепачи под напора на обедното слънце.

Второ, Сафи и Изьолт не разполагаха с абсолютно никакъв път за бягство. Единственият начин да стигнат до град Веняса от голата варовикова скала, на която се бяха покачили, беше প্রশнийт път под тях. Сивата скална грамада се извисяваше над пътя, а той на свой ред се извисяваше над необятното тюркоазено море. И нищо друго. Седемдесет стъпки отвесна скала, блъскана от мощни вълни и още по-мощни ветрове.

И трето – което беше същинският ритник в бърбеци-

те, – в мига, в който стражарите стъпеха върху заровения капан на момичетата и гърнетата с барут отдолу избухнеха... Ами, след това нямаше начин да не претършуват всяка педя от скалата.

– Адски двери, Из! – Сафи затвори с щракване далекогледа. – По четирима стражари на всеки ред. Осем по четири прави...

Тя сбърчи лице. *Петнайсет, шестнайсет, седемнайсет...*

– Трийсет и две – рече Изьолт невъзмутимо.

– Трийсет и двама трижди проклети стражари с трийсет и два трижди проклети арбалета.

Изьолт просто кимна и плавно свали качулката на кафявата си пелерина. Слънцето огря лицето ѝ. Двете бяха пълната противоположност – Сафи беше с житноруси кичури, а Изьолт с черна като среднощен мрак коса; Сафи имаше тен, кожата на Изьолт беше луннобяла; Сафи беше синеока, Изьолт имаше лешникови очи.

... които сега се плъзнаха към Сафи, след което Изьолт грабна далекогледа.

– Не ми се ще да казвам „Нали ти казах“...

– Тогава недей.

– ... но – продължи тя – всичко, което ти обясни той снощи, беше лъжа. Беше очевадно, че той *не* се интересува от някаква си съвсем обикновена игра на карти. – Тя вдигна два пръста, скрити си в ръкавицата. – Както и че *няма* да напусне града тази сутрин по северния път. А и се обзалагам – вдигна се и трети пръст, – че дори името му не беше Кейдън.

Кейдън. Ако... не, *когато* Сафи откриеше шлифования измамник, щеше да натроши всички кокалчета на свърше-

ното му хитро лице.

Сафи простена и блъсна глава в скалата. Беше загубила всичките си пари срещу него. Не някакви пари... *всичките*.

Миналата нощ далеч не беше първата, в която Сафи залагаше всички спестявания, направени от нея – и от Изьолт, – на игра на карти. Тя обаче никога не губеше, тъй като „не можеш измами веровещица“, както гласеше поговорката.

Освен това печалбата от *един-единствен* кръг в играта на таро с най-висок залог във Веняса би позволила на Сафи и Изьолт да си купят свое собствено местенце. Край с живота на тавана за Изьолт, край със задушната квартира в дома на гилдмайстора за Сафи.

Да, но по прищявка на Съдбата Изьолт не можа да се присъедини към Сафи по време на играта – родословието ѝ беше попречило да влезе в превзетата страноприемница, в която се беше състояла тя. А без нишкосестра си до себе си Сафи имаше склонността да... *греша*.

Особено около мъже с изразена челюст и лъжлив език, които я засипваха с комплименти, а те никак убягваха на веровещерската ѝ природа. Всъщност не беше доловила и една лъжовна костичка в тялото на шлифования измамник, когато беше прибрала печалбата си от банката. Нито когато той беше мушнал ръка в нейната и я беше повел в топлата нощ... Или когато се беше привел, за да залепи на бузата ѝ благоприлична, но все пак *подлудяващо* омайна целувка.

„Никога повече няма да играя комар – закле се тя, потропвайки с пета по варовика. – И никога вече няма да флиртувам.“

– Ако ще бягаме – гласът на Изьолт прекъсна мислите ѝ, – то по-добре да го направим, преди стражарите да стиг-

нат до капана.

– Не думай.

Сафи стрелна с гневен поглед нишкосестра си, която наблюдаваше през далекогледа приближаващите се стражари. Вятърът се закачаше с тъмната коса на Изьолт и гонеше непокорните кичури, изплъзнали се от плитката ѝ. В далечината една чайка поде досадното си „скрий, скр-р-скрий, скр-скрий!“.

Сафи ненавиждаше чайките. Непрекъснато цвѣкаха по главата ѝ.

– Още стражари – пророни Изьолт.

Вълните почти погълнаха думите ѝ, но тя добави по-силно:

– Още двайсет стражари се задават от север.

За половин миг дъхът на Сафи секна. Дори двете с Изьолт да се справеха с трийсет и двамата, придружаващи каретата, останалите двайсет щяха да ги спипат, преди да успеят да се измъкнат.

Тя изпълни жадно дробове с въздух. Всички ругатни, които беше научила през живота си, се търкулнаха по езика ѝ.

– Можем да избираме между две неща – прекъсна я Изьолт и се върна до нея. – Или да се предадем...

– Само през разложения труп на баба ми – изсъска Сафи.

– ...или да се опитаме да стигнем до стражарите, преди да задействат капана. След това трябва просто да си пробием път с преструвки.

Сафи я измери с очи. Както обикновено, лицето на нишкосестра ѝ беше непроницаемо. Безизразно. Тревогата ѝ си личеше единствено в дългия нос – той помръдаваше на

всеки няколко секунди.

– А след като се измъкнем – добави Изьолт, наметна обротно качулката и скри лице в сянка, – ще следваме обичайния план. Хайде, бързо.

Тази подкана беше ненужна – Сафи *очевидно* щеше да побърза, – но тя съдържа хапливата си забележка. Все пак Изьолт за пореден път щеше да спаси кожата им.

Освен това, ако ѝ се наложеше да чуе още веднъж „Нали ти казах...“, щеше да удуши нишкосестра си и да захвърли трупа ѝ на раците отшелници.

Стъпалата на Изьолт докоснаха песъчливия път. Сафи се спусна пъргаво до нея, около ботушите ѝ се надигна облаче прах и внезапно... я озари прозрение.

– Чакай, Из.

Тя трескаво свали пелерината и отрязва качулката с няколко бързи „хряс-кръц-хряс“ с кинжала си.

– Пола и кърпа на главата! Престорени на селянки, няма да сме толкова заплашителни.

Изьолт присви очи. После се гръшна на земята.

– Така обаче лицата ни ще се виждат по-добре. Натъркай се колкото можеш с прах.

Тя се зае да натрива лицето си, придавайки му кално-кафеникав оттенък. Сафи пък уви качулката около главата си, а пелерината пристегна около кръста. После затъкна кафявия плат под колана и се постара да прикрие ножниците под него. Накрая и тя омаза бузи с прах и пръст.

Не беше минала и минута, а двете момичета бяха готови. Сафи измери бързо Изьолт с преценяващ поглед... маскировката беше сполучлива. *Достатъчно* сполучлива. Нишкосестра ѝ изглеждаше като селянка, която отчаяно се нуждае от баня.

Следвана плътно от Изьолт, тя заобиколи пъргаво варовика, задържала дъха си... После издиша рязко, без да забавя крачка. Стражарите все още бяха на трийсет крачки от заровените гърнета.

Сафи помахна непохватно на един мустакат стражар от първия ред. Той вдигна ръка и останалите се заковаха на място. После един по един арбалетите им се насочиха към момичетата.

Тя се престори, че не забелязва, и щом стигна до купчинката сиви камъчета, които отбелязваха капана, я разчисти с лек подскок. Зад нея Изьолт стори същото – едва забележим скок.

В този миг мустакатият – очевидно той беше предводителят – вдигна и своя арбалет.

– Стой!

Сафи се подчини и остави краката си да спрат, но междувремено се постара да се приближи колкото може повече.

– *Онга?* – произнесе тя аритовската дума за „да“.

В края на краищата щом щяха да се преструват на селянки, можеше поне да бъдат селянки *имигрантки*.

– Говорите ли далмотски? – попита предводителят и погледна Сафи, а после – и Изьолт.

Която спря тромаво до Сафия.

– Говорим. Мъ-ъ-ълако.

Това като нищо щеше да се окаже най-несполучливият опит за имитация на аритовски акцент, който Сафи бе чувала да излиза от устните на Изьолт.

– Ние... имаме проблем? – Сафи вдигна ръце с всепризнатия жест за подчинение. – Просто сме тръгнали към град Веняса.

Изьолт се закашля драматично и на Сафи ѝ се дощя да я

удуши. Нищо чудно, че Из винаги беше джебчийката, а тя се занимаваше с отвлечането на вниманието. Нишкосестра ѝ беше пълен *провал* като актриса.

– Търсим градски лечител – побърза да каже Сафи, преди Изьолт да изтърси още някоя потресаваща кашлица. – В случай, че е пипнала чумата. Майка ни умря от нея, нали се сещате, а как само кашляше в последните си дни, мале-е-е. Всичко беше в кръв...

– Чума? – прекъсна я стражарят.

– Ами, да – кимна му Сафи многозначително. – Сестра ми е тежко болна.

От гърдите на Изьолт се изтръгна нова кашлица, но тази беше толкова убедителна, че Сафи направо потръпна... след което изкуцука до нея.

– Ох, трябва ти лечител. Хайде, хайде. Нека ти помогна, сестричке.

Стражарят явно забрави за момичетата и изрева заповедите си:

– Върни се в строй! Ходом марш!

Чакълът захрущя под звучните им крачки. Момичетата се загътриха по пътя си. Стражарите бяха сбърчили носове – явно никой не държеше да пипне „чумата“ на Изьолт.

Сафи я повлече покрай черната карета, но внезапно вратата се отвори широко. Разплут стар мъж, облечен в червено, се провеси навън. Сбръчканата му кожа потрепери на вятъра.

Това беше ръководителят на Златната гилдия, мъж на име Йотилуци, когото Сафи беше виждала отдалеч – при това не другаде, а на събитието миналата нощ.

Старият гилдмайстор обаче очевидно не я разпозна и след като ги огледа набързо, оповести с писклив глас:

– Едуан! Разкарай тези чуждоземни отрепки от мен!

Покрай задното колело на каретата се плъзна облечен в бяло силует. Пелерината му се вееше на вятъра и макар че лицето му оставаше скрито под качулката, ремъкът на ножницата за кама през гърдите, както и мечът на кръста му се виждаха ясно.

Беше карауенски монах – наемник, обучен да убива още в детството си.

Сафи замръзна и несъзнателно отдръпна ръка от Изьолт, а тя се плъзна безмълвно зад нея. Стражарите щяха да стигнат до капана на момичетата всеки миг, затова двете застанаха в готовност: *Начало. Край.*

– Аритовки – изрече монахът.

Гласът му беше дрезгав, но не от старост, а от малко ползване.

– От кое село?

Той направи една-единствена крачка към Сафи.

Тя едва успя да потисне порива да отстъпи плахо назад. Веровещерската ѝ природа внезапно кипна тревожно – стържещо чувство, сякаш някой сваляше кожата от врата ѝ.

Магията ѝ не закипя поради думите му. Причината беше излъчването му. Монахът беше млад, но нещо *не* беше наред. В него имаше нещо твърде безскрупулно, твърде опасно, на което никога не би се доверила. Той свали качулка и разкри бледо лице и късо подстригана, кестенява коса. После подуши въздуха около главата на Сафи, а около зениците му се завихриха червени тонове.

Стомахът на Сафи се превърна в камък.

Кръвовещ.

Монахът беше кръвовещ, да го вземат мълните. Създаение от митовете, същество, което можеше да подуши кръв-

та на човек – да подуши вещерската му същност – и да го преследва през цели континенти. Запомнеше ли миризмата на Сафи или на Изьолт, двете щяха много, ама *много* да...

Буф-буф-буф!

Барутът затрещя в гърнетата. Стражарите бяха задействали капана.

Сафи не загуби нито миг... както и монахът. Мечът му изскочи от ножницата със свистене; тя вдигна кинжала си. После подхвана острието му и го отблъсна встрани.

Той се окопоти и се хвърли към нея. Сафи отскочи назад. Прасците ѝ опряха в Изьолт, но нишкосестра ѝ коленичи с изящно движение, а Сафи се претърколи странично по гърба ѝ.

Начало. Край. Така се биеха те. Така живееха.

След кълбото Сафи изправи тяло и извади меча си. В същия миг Изьолт с подрънкване изкара на показ лунните си сърпове. Далеч зад тях трясъците продължаваха. Дочуха се виковете, а конете започнаха да хвърлят къчове и зацвилиха.

Изьолт се завъртя към гърдите на монаха. Той се метна назад и скочи върху колелото на каретата. Сафи очакваше, че това ще го забави, но той просто се хвърли отгоре ѝ.

Беше добър. Най-добрият боец, срещу когото се беше изправяла.

Те двете обаче бяха по-добри от него.

Сафи се измъкна от обсега му в мига, щом Изьолт се изтъркаля на пътя му. Сърповете ѝ оформиха въртящ се кръг от стомана, който посече ръцете, гърдите и корема му... а след това тя се отдръпна – същинско торнадо.

Което чакаше Сафи. Само че стана свидетел на нещо, което не би могло да бъде истина: раните по тялото на монаха до една нарастваха пред очите ѝ.

Вече нямаше съмнение – монахът беше трижди проклет кръвовещ, изпъзлял от най-мрачните ѝ кошмари. Затова тя направи единственото смислено нещо: запрати кинжала си право към гърдите му.

Острието прониза ребрата му и заседна дълбоко в сърцето. Монахът залитна напред, падна на колене... и впи червените си очи в тези на Сафи. Оголи зъби. Изръмжа и изтръгна ножа от гърдите си. Раната избулва кръв...

...а после започна да заздравява.

Сафи обаче нямаше време за нов удар. Стражарите се връщаха. Гилдмайсторът закрещя от вътрешността на каретата, а конете се втурнаха напред в луд галоп.

Изьолт се стрелна пред Сафи, завъртя бясно сърпозе си и отби две стрели в полет. После каретата за миг се изпречи между момичетата и стражарите. Виждаше ги единствено кръвовещият. Той посегна към ножовете си, но беше твърде бавен. Магическото лечение беше изцедило силите му.

Въпреки това обаче той се усмихваше – да, *усмихваше* се, – сякаш знаеше нещо, неизвестно за Сафи. Сякаш можеше и *щеше* да я издири и да я накара да си плати.

– Хайде! – Изьолт я дръпна за ръката и я повлече на бегом към скалата.

Поне това беше част от плана. Поне това бяха упражнявали толкова често, че можеха да го направят и със затворени очи.

Първите стрели от арбалетите заваляха по пътя зад тях. Момичетата достигнаха до един камък на височината на кръста им отстрани на пътя, откъм морето.

Прибраха оръжията в ножниците. После с два скока Сафи се прехвърли през камъка, Изьолт също. От другата

страна скалата се спущаше отвесно към разбиващите се с грохот разпенени вълни.

Двете въжета, вързани за набит дълбоко в земята кол, ги очакваха. Далеч по-бързо и трескаво от предварителния план за бягство Сафи грабна своето въже, пъкна стъпало в примката в края, сграбчи възела на нивото на главата...

... и скочи.

ДВЕ

Вятърът зафуча покрай ушите на Сафи, нахлу в носа ѝ. Полята напред... и надолу към разпенените вълни... от висока седемдесет стъпки скала...

... докато въжето не се опъна. Рязкото дръпване разтърси тялото ѝ, въжето се вряза в стисналите го длани, а тя се понесе към покритата с морски жълъди скала пред себе си.

Това щеше да боли.

Мощният сблъсък я накара да прехапе език. Болка прониза цялото ѝ тяло. Варовикът поряза мишците, лицето и краката ѝ. Тя разпери ръце, за да се хване за скалата, когато... Изъолт се заби в камъните до нея.

– Пламък – простена Сафи.

Грохотът на морските вълни погълна думата, с която се задействаше омагьосаното въже, но тя все пак упражни действието си. Проблесна бял пламък, който се стрелна нагоре по-бързо от погледа, и въжетата лумнаха...

... и се разпаднаха. Фината пепел се разнесе по вятъра.

Няколко пращинки се посипаха по кърпите и раменете на момичетата.

– *Стрели!* – кресна Изьолт.

Тя едва успя да се прилепи към скалата, когато край тях засвистяха стрели. Някои рикошираха о скалите, други изчезнаха под вълните.

Една продупчи полата на Сафи. Тя обаче успя да впие пръстите на краката си в пукнатините, намери захват за ръцете и се измъкна встрани. Разтреперана, напънна мускули и двете с Изьолт накрая се прикриха зад една малка козирка. И *накрая* успяха да си поемат дъх, докато стрелите се сипеа зад тях, без да могат да им навредят.

Скалата беше мокра, жълъдите – остри, а те бяха във вода до глезените. Връхлитаха ги порив след порив солени пръски. Накрая стрелите престанаха да ваят.

– Идват ли? – просъска Сафи на Изьолт.

Тя поклати глава.

– Все още са горе. Усещам очакването в нишките им.

Сафи премигна – в очите ѝ беше влязла сол.

– Ще ни се наложи да плуваме, нали? – Тя потърка лице в рамото си. И това не помогна. – Ще успееш ли да стигнеш до фара?

И двете бяха отлични плувкини – във вълни, способни да омаломощят и делфин обаче, уменията им бяха безполезни.

– Нямаме избор – отсече Изьолт.

Решителният поглед, с който я стрелна, вдъхна нови сили в жилите ѝ.

– Може да хвърлим полите вляво. Докато стражарите стрелят по тях, ние ще скочим вдясно.

Сафи кимна, изкриви лице и се преви, за да си свали по-

лата. Щом и двете съблякоха кафявите поли, Изьолт изви ръка назад и попита:

– Готови?

– Готови – прошепна Сафи.

Полата ѝ излетя изпод козирката, следвана от тази на Изьолт.

А после двете момичета се оттласнаха от скалата и потънаха сред вълните.

Докато изхлузваше пропитите с морска вода туника, ботуши, панталон, а накрая – и долни дрехи, Изьолт дет Мидензи осъзна, че всичко я боли. С всеки слой плат, който свалеше, тя разкриваше по десет нови прореза от варовика и морските жълъди, а при всяка следваща вълна усещаше още десет.

Древният, порутен фар беше удобно скривалище, но нямаше измъкване, преди да дойде отливът. За момента водата беше доста над гърдите на Изьолт. Надеждата им беше, че подобна дълбочина – както и могъщите вълни между фара и мочурливия бряг – ще откажат кръвоवेशия от преследването.

Вътре във фара беше тясно – напомняше стаята на Изьолт на тавана над кафенето на Матю. Слънчевите лъчи пробиваха през покритите с водорасли прозорци, а вятърът тъпчеше морска пяна през сводестата врата.

– Съжалявам – рече Сафи глухо изпод мократа туника, която се опитваше да свали.

Щом успя, тя захвърли дрехата на перваза на един от прозорците. Изпечената на слънцето ѝ кожа беше необичайно бледа под луничките.

Изьолт събра собствените си разхвърляни дрехи.

– Няма нужда от извинения. В края на краищата аз самата ти казах за играта на карти.

– Да, вярно – отвърна Сафи разтреперано.

После заподскача на един крак в опит да събуе панталоните си – без да е свалила ботушите. Винаги правеше така. За Изьолт беше пълна загадка как едно осемнайсетгодишно момиче все още може да бъде толкова нетърпеливо, че да не може да се съблече както трябва.

– Обаче – добави Сафи – *Аз* настоях да изберем по-хубавите стаи. Ако просто бяхме купили онова местенце преди две седмици...

– ... щяхме да делим покрива с плъховете – прекъсна я Изьолт и се намести на най-близкото сухо, огряно от слънцето място. – Права беше да настояваш за друго място. Струва повече, но щеше да си заслужава.

– „Щеше“ е точната дума в случая.

Сафи изсумтя и най-сетне се измъкна от панталоните.

– Забрави за идеята да си имаме свое собствено местенце, Из. Обзалагам се, че всеки стражар във Веняса ни търси. Да не говорим за... – Тя за миг се вторачи в ботушите си, след което трескаво изхлузи десния. – Кръвовещият също ще ни погне.

Кръв. Вещер. Кръв. Вещер. Думите заехтяха в съзнанието на Изьолт в ритъма на сърцето. В ритъма на кръвта.

До този момент не беше срещала кръвовещер... нито пък друг носител на магия, произлизаща от Пустотата. В края на краищата пустовещиците бяха просто страшни приказки – не бяха *истински*. Не охраняваха гилдмайстори и не се опитваха да те изкормят с меча си.

След като събу панталоните и ги опъна до последната гънчица на един от превазите, Изьолт се примъкна до ко-

жената торбичка в дъното на фара. Двете със Сафи винаги криеха аварисен запас тук преди поредния обир, *в случай че* нещата се развиеха по най-лошия възможен начин.

Не че бяха организирали много обира до този момент. Правеха го само от време на време – за отрепките, които си го заслужаваха.

Например онези двама чираци, които бяха съсипали две пратки коприна на гилдмайстор Аликс и се бяха опитали да натопят Сафи.

Или пък бандитите, които бяха разбили кафенето на Матю в негово отсъствие и му бяха задигнали сребърните прибори.

Да не забравяме и четирите пъти, в които участието на Сафи в играта на таро беше приключило със свада и изчезнали монети. Разбира се, справедливостта трябваше да възтържествува... а отмъкнатото трябваше да бъде възвърнато.

След днешния сблъсък обаче за пръв път прибягнаха до аварийната торбичка.

Изьолт бръкна между резервните дрехи и меха с вода и извади два парцала и кутийка ланолин. После вдигна захвърлените им настрана оръжия и се върна при Сафи.

– Хайде, да почистим оръжията си и да измислим някакъв план. Трябва някак да се върнем в града.

Сафи изхлузи и втория си ботуш, след което пое меча и кинжала си. Двете момичета седнаха на грубия под и кръстосаха крака. Познатият мирис на селски двор, който се разнасяше от мазилото, скоро погълна Изьолт заедно с внимателното търкане, с което почистваше сърпове си.

– Какви бяха нишките на кръвоवेशия? – попита Сафи тихо.

– Не обърнах внимание – промърмори Изьолт. – Всич-

ко стана страшно бързо.

Тя загърка стоманата още по-усърдно, за да предпази от ръждата изящните марстошки остриета – подарък от Хабим, сърценишката на Матю.

Над каменните руини се спусна тишина. Единствените звуци бяха проскърцването на парцалите по стоманата и непрекъснатият грохот на вълните на Яданско море.

На външен вид Изьолт може и да изглеждаше невъзмутима, докато чистеше, но беше убедена, че нишките ѝ са усукани със същите уплашени нюанси като тези на Сафи.

Собствената ѝ нишковещерска природа обаче ѝ пречеше да различи собствените си нишки... както и тези на другите нишковещици.

Способностите ѝ се бяха проявили на деветгодишна възраст. Сърцето ѝ беше забило толкова силно, че тя си беше казала, че ще се пръсне. Беше затисната под тежестта на милион нишки, но никоя не принадлежеше на нея. Виждаше нишки, накъдето и да погледнеше: съзидателните, свързвателните и разкъсвателните. При все това така и не успя да съзре своите собствени, както и начина, по който *тя* се вплиташе в света.

Затова, подобно на всяка друга номатска нишковеща Изьолт се научи да задържа тялото си хладно, когато се очакваше то да гори. Да успокоява пръстите си, когато се очакваше да треперят. Да пренебрегва чувствата, които даваха порив за всички останали.

Гласът на Сафи пропъди мислите ѝ.

– Струва ми се, че кръвовещият разбра, че съм веровещица.

Изьолт престана да гърка.

– Защо реши така?

Гласът ѝ беше хладен като стоманата в ръцете ѝ.

– Заради начина, по който ми се усмихна – потръпна Сафи. – Надуши магията ми, точно както гласи мълвата, така че сега може да ме улови.

– Тоест, възможно е да ни следи и в момента.

По гърба на Изьолт пробягаха ледени тръпки, които сковаха раменете ѝ. Тя зажули острието си още по-усърдно.

По принцип чистенето ѝ помагаше да се успокои. Даваше възможност да забави мисълта си и да остави практичността да излезе на повърхността. Беше роден тактик, докато искрицата на въображението се раждаше в главата на Сафи.

Начало. Край.

Само че в момента Изьолт не можеше да измисли никакво решение. Двете със Сафи можеше да се покрият и да отбягват градската стража няколко седмици, но нямаше как да се скрият от кръвовещ.

Особено ако беше научил каква е Сафи... и можеше да я продаде на човека, предложил най-висока цена.

Сафи имаше умението да различава истината от лъжата и действителното от измамата, когато някой застанеше пред нея. Доколкото Изьолт помнеше от обучението си при Матю, последната известна веровещица беше издъхнала преди столетие – обезглавена от един марстошки император, задето се съюзила с кралицата на Картора.

Ако магията на Сафи станеше обществено достояние, щяха да я използват като политическо средство...

...или да я премахнат като политическа заплаха.

Способностите ѝ бяха *изключително* ценни и *изключително* редки. Именно затова тя беше държала магията си в тайна цял живот. Подобно на Изьолт, тя също беше еретич-

ка: нерегистрирана веща. Не носеше знака на опакоето на дясната си длан – нямаше вещерска татуировка, която да оповести способностите ѝ. И въпреки това рано или късно все някой – не от най-близките ѝ приятели – щеше да се досети каква е. А когато този ден настъпеше, войниците щяха да нахлуят в стаята за гости на Гилдмайстора на коприната и да отведат Сафи, окована във вериги.

Скоро оръжията на момичетата бяха почистени и прибрани в ножниците. Сафи беше заковала един от строгите си, по-умислени погледи в Изьолт.

– Изплюй камъчето – нареди Изьолт.

– Може да се наложи да напуснем града, Из. И дори цялата Далмотска империя.

Изьолт стисна солените си устни и си наложи да не повдига вежди. Наложил си да не чувства нищо.

Мисълта да напуснат Веняса... Не можеше да го направи. Столицата на Далмотската империя беше нейният *дом*. Хората от Северния пристанищен район бяха свикнали с бледата ѝ номатска кожа, както и с извитите ѝ номатски очи.

А и беше отнело шест и половина години да се впише в това място.

– Нека засега се тревожим за това как да проникнем в града незабелязано – изрече тя тихо, – както и да се молим, че кръвоवेशият не е успял да подуши кръвта ти.

„Или магията ти.“

Сафи изпъшка уморено и се сгуши под един слънчев лъч. Кожата ѝ грейна, а косата засия.

– На кого да се моля?

Изьолт се почеса по носа, благодарна, че промениха темата.

– Едва не бяхме убити от карауенски монах, така че защо да не се помолим на Кладенците на произхода?

Сафи потръпна леко.

– Ако *онзи* се моли на Кладенците на произхода, аз не искам да го правя. Какво ще кажеш за онзи, нубревненския бог? Как Му беше името?

– Ноден.

– Точно той.

Сафи долепи ръце пред гърдите си и закова поглед в тавана.

– О, Ноден, боже на нубревненските вълни...

– Мисля, че е бог на *всички* вълни, Сафи. И на всичко останало.

Сафи завъртя очи.

– Боже на *всички* вълни и на всичко останало, моля те, погрижи се никой да не ни преследва. И особено... *той*. Просто дръж *него* настрана. А ако успесш да задържиш и стражарите на Веняса настрана, би било просто прекрасно.

– Това май е най-плачевната молитва, която съм чувала – заяви Изьолт.

– Да те опикаят невестулките, Из. Още не съм свършила. – Сафи въздъхна през нос и поднови молитвата. – Моля те, върни всичките ни пари у мен, преди той или Хабим да се завърнат от пътуването си. И... това е всичко. Благодаря ти много, о, свещени Ноден. – След което побърза да добави: – А, моля те още да се погрижиш оня шлифован измамник да си получи заслуженото.

Изьолт почти изгрухтя от смях при последната ѝ молба... само че една вълна връхлетя върху каменния фар с неочаквана сила. Водата плисна по лицето ѝ. Беше топла, не студена.

– Моля те, Ноден – прошепна тя и изтри морската пяна от лицето си. – Моля те да ни преведеш през това живи.

ТРИ

Сафи се изненада колко трудно се оказа да стигнат до кафенето на Матю, над което живееше Изьолт. Двете бяха изтощени, гладни и охлузени, сякаш бяха минали през адските огньове, така че дори обикновено действие като ходенето я изпълваше с желание да застане. Или да седне. Или поне да облекчи болезките си с една гореща вана и купа сладки.

Ваните и сладките обаче трябваше да почакаат. Стражарите бяха плъзнали из *цяла* Веняса и момичетата успяха да се доберат до Северния пристанищен район едва призори. Първата половина от нощта уморено се бяха прокрадвали по пътя от фара до столицата, а втората прекараха в криене по малките улички, прескачайки оградите между дворовете.

Всеки път, щом зърнеш нещо бяло – всяко простряно пране, всяко прокъсано платно или опърпана завеса, – Сафи имаше чувството, че стомахът ѝ ще изскочи през

устата. Нито веднъж обаче не се сблъскаха с кръвовещия – слава на боговете – и щом нощта започна да изсветлява с приближаването на зората, табелата на кафенето на Матю изплува пред очите им. Стърчеше над тясна уличка, пресечка на главния път покрай пристана.

Истинско марстошко кафе Най-доброто във Веняса

Всъщност кафето не беше марстошко – и самият Матю не беше от империята Марсток. Беше филтрирано и промито, нагодено към „безчувственото небце на западняците“, както имаше навика да се изразява Хабим.

Освен това кафето на Матю не беше и *най-доброто* в града. Той сам с готовност признаваше, че в една съмнителна дупка в Южния пристанищен район го правеха далеч по-добре. Хората в северните предели на столицата обаче не влизаха тук заради кафето. Идваха, за да вършат сделки.

Сделки, в които думовещи като Матю нямаха равни – търговия със слухове и тайни, планиране на обири и измами. Той държеше кафенета навред из Вещерия и всяка новина – за каквото и да се отнасяше – стигаше първо до него.

Именно думовещерската природа на Матю го превърна в очевидния избор за възпитател на Сафи, тъй като благодарение на природата си умееше да говори всички езици.

По-важното обаче беше, че неговата сърценишка, Хабим, беше работил цял живот за чичото на Сафи – като боец, но и като вечно недоволен учител. Така че с изпращането ѝ на юг решението Матю да поеме нещата оттам, докъдето ги беше докарал Хабим, беше съвсем разумно.

Не че Хабим се отказа изцяло от обучението ѝ. При

всяко от честите си посещения при своята сърценишка във Веняса той с хъс се заемаше да вгорчи живота на Сафи с допълнителни часове тренировки по бързина или древни бойни стратегии.

Сафи стигна до кафенето първа, подрипна през локва нечистотии с плашещо оранжев оттенък и взе да почуква заклинанието ключ по входната врата – нововъведение след инцидента с откраднатите прибори. Вярно, че Хабим беше надул главата на Матю с опяването си за цената на заклинание-ключ от ефировещите, но на Сафи ѝ се струваше, че си заслужава парите. Престъпността във Веняса процъфтяваше – първо, защото градът беше пристанище, второ, защото богатите гилдмайстори бяха *стра-а-ашно* апетитни за жадните за пиестри отрепки.

Разбира се, именно тези гилдмайстори-избраници плащаха за могъщата, наглед безбройна армия от градски стражари... един от които току-що беше забавил крачка на ъгъла на уличката. Той се обърна с гръб към тях и взе да оглежда корабите, закотвени в Северния пристанищен район.

– По-бързо – пошушна Изьолт и я мушна в гърба. – Стражарят се обръща... обръща...

Вратата зейна широко, Изьолт я блъсна и тя влетя в тъмния дюкян.

– Ама че грубиянщина! – изсъска тя и се въртна към нишкосестра си. – Стражарите наоколо ни *познават!*

– Именно – засече я Изьолт, затвори вратата и пушна резетата. – Само дето отдалеч приличаме на две селянки, опитващи да проникнат в затворено кафене.

– Права си – измърмори Сафи неохотно.

Изьолт пристъпи напред и прошепна:

– Светлик.

На мига двацет и шест омагьосани фитила пламнаха и разкриха яркия, завъртян марстошки рисунък по стените, тавана, пода. Беше прекалено – хаосът от безбройните килими с различни десени зашемети Сафи, – но западняците държаха на представата си за изгледа на един марстошки дюкян – както беше и със самото кафе.

С въздишката на човек, който най-сетне може да си поеме дъх, Изьолт се насочи към витото стълбище в задния ъгъл. Сафи я последва. Двете се заизкачваха – до първия етаж, където живееха Матю и Хабим, после до таванското помещение със скосен покрив, което служеше за дом на Изьолт. В тясната стаичка бяха наблъскани две койки и един гардероб.

Изьолт живееше, учеше и работеше тук вече шест и половина години. След като беше избягала от племето си, единствено Матю беше приел да вземе на работа номатско момиче и да го подслони.

Оттогава Изьолт не се беше местила... макар че имаше огромното желание да го направи.

„Мое собствено местенце.“

Сафи беше чувала нишкосестра си да изрича тези думи хиляди пъти. Стотици хиляди пъти. И навярно, ако беше израсла, делейки едно легло с майка си в единствената стая в колибата им като Изьолт, тя също би искала по-голям, по-личен дом за себе си.

И въпреки това... Сафи беше провалила всичките ѝ планове. Беше изгубила и последната им пиестра, а всички стражари във Веняса ги търсеха настървено. Оттук буквално нямаше как да стане по-зле и нито аварийната торбичка, нито скривалището във фара щяха да ги измъкнат от тази бъркотия.

Тя овладя пристъпа си на гадене, дотътри се до прозорца от другата страна на тясната стаичка и го отвори. Вътре нахлу вълна от познатия им, успокоително горещ въздух с дъх на риба. Слънцето тъкмо беше надникнало от изток и глинените покриви на Веняса грееха като огнени пламъци.

Беше красиво и спокойно, а Сафи – богове подземни! – *обожаваше* тази гледка. Беше израсла сред ветровитите руини в Орхинските планини; щом изпаднаше в някое от странните си настроения, чичо ѝ Ерон я заключваше в източното крило. Животът на Сафи в замъка „Хастрел“ представляваше низ изпочупени прозорци, през които нахлуваше сняг. Ледени ветрове и влажен, усвоен мухъл. Накъдето и да се обърнеш, погледът ѝ падаше на дърворезби, картини или гоблени на хастрелския планински прилеп. Гротескно, подобно на змей, създание, стиснало в ноктите си свитък с мотото „Любов и ужас“.

Мостовете и каналите на Веняса обаче винаги бяха окъпани в слънце, пропити от упойващия аромат на развалена риба. В кафенето на Матю винаги беше светло и пълно с хора. По пристаните винаги ехтяха пиперливите, груби ругатни на моряците.

Тук Сафи чувстваше топлината. Тук се чувстваше приета, а понякога – дори желана.

Тя прочисти гърло. Ръката ѝ пусна резето и тя се обърна към Изьолт, която се преобличаше в маслинозелена роба.

Изьолт кимна към гардероба.

– Може да сложиш резервния ми халат.

– С него обаче това ще си личи.

Тя нави вкоравелия от солта ръкав и отдолу се показва покритата ѝ с драскотини и синини ръка; всичко това щеше да се вижда под късите ръкави, които бяха на мода.

– Значи имаш късмет, че все още пазя... – Изьолт измъкна два черни, тесни жакета от гардероба. – ...тези!

Сафи изви устни нагоре. Жакетите бяха стандартното облекло за всички чираци в Гилдията – а точно тези двата бяха трофеи от първия обир на момичетата.

– Все още съм на мнение, че трябваше да вземем нещо повече от жакетите им, след като ги зарязахме вързани в склада – заяви тя.

– Ами, да, добре. Следващия път, когато някой съсипе пратка коприна и обвини теб, Сафи, ти обещавам да вземем нещо повече от жакети.

Изьолт ѝ подхвърли черната вълнена дреха и тя я улови във въздуха.

Докато се събличаше пъргаво, Изьолт седна на ръба на койката, стисна устни на една страна и поде с равен глас:

– Мислех си... Ако кръвовещият действително тръгне след нас, дали пък гилдмайсторът на коприната не може да те предпази? В крайна сметка технически той се явява твой попечител – живееш в неговата стая за гости.

– Не мисля, че би държал под покрива си беглец – лицето на Сафи потръпна разтревожено. – Така или иначе, не е редно да въвличаме гилдмайстор Аликс в това. Винаги се е отнасял добре с мен, не бих искала да му се отплатя с неприятности.

– Хубаво – рече Изьолт, без да променя изражението си. – Следващият ми план засяга ад-бардовете. Пристигат във Веняса за Срещата за Спогодбата, нали? От името на Карторската империя? Не може ли да се обърнеш към тях за помощ? Все пак родният ти чичо е бил един от тях... Съмнявам се, че дори далмотските стражари са толкова глупави, че да се изпречат на пътя на ад-бард.

При тази идея Сафи единствено затрепери още по-осезаемо.

– Чичо Ерон е позорно *изхвърлен* ад-бард, Из. В момента цялата ад-бардска бригада го ненавижда, а император Хенрик го мрази повече и от тях.

Презрителният ѝ сумтеж отекна в стените и избарабани по стомаха ѝ.

– И още по-лошо: императорът само чака някакво извинение, за да връчи титлата ми на някой от мазните си лакеи. Убедена съм, че обирът на гилдмайстор е достатъчно основание да го направи.

Почти през цялото детство на Сафи чичо ѝ я бе обучавал като войник; така и се беше държал с нея – поне в случаите, когато беше достатъчно трезв, за да го прави. Щом обаче тя навърши дванайсет, император Хенрик реши, че е време да отпътува за столицата на Картора, за да се образова. „Какво разбира тя от ръководене на земеделци и организиране на жътвата? – беше изревал Хенрик на чичо Ерон, докато Сафи чакаше, свита притихнало зад него. – Какъв опит има Сафия с поддържането на домакинство или плащането на децата?“

Императорът се тревожеше най-искрено за последното – изплащането на безбожните карторски данъци. Държеше в обсипаните си с пръстени ръце всички благородници и се стараеше да се подсигури, че е впримчил и нея.

Опитът на Хенрик да докопа още една безропотна домна обаче се беше осуетил, тъй като чичо Ерон не беше изпратил Сафи да учи в Прага с останалите млади благородници. Вместо това я беше отпратил на юг, при гилдмайсторите и възпитателите във Венияса.

Това беше първият и *последен* път, в който Сафи беше

изпитала нещо като благодарност към чичо си.

– В такъв случай – рече Изьолт с отчаян тон и увиснали рамене, – мисля, че трябва да напуснем града. Може да се скрием... някъде, докато това премине.

Сафи прехапа устни. От устата на Изьолт думите „да се скрием някъде“ звучаха лесно, но всъщност очевидният ѝ номатски произход я превръщаше мишена където и да отидеше.

Момичетата бяха опитвали да излязат от Веняса само веднъж – за да идат на гости на свой приятел, – но едва бяха успели да се приберат живи у дома.

Разбира се, тримата мъже в гостилницата, които бяха решили да нападнат Изьолт, не се бяха прибрали по своите домове. Поне не със здрави пищали.

Сафи се дотътри до гардероба и дръпна рязко вратата, сякаш дръжката беше носът на шлифования измамник. Ако някога – *когато и да било* – видеше този мръсник отново, щеше да натроши всички кокали в проклетото му тяло.

– Най-големите ни шансове – продължи Изьолт – са през Южния пристанищен район. Там са закотвени далмотските търговски кораби – може да се съгласят да ни вземат, ако в отплата работим. Трябва ли ти нещо от дома на гилдмайстор Аликс?

Тя поклати глава, а Изьолт продължи:

– Добре. Тогава ще оставим бележки на Хабим и на Матю, за да им обясним ситуацията. После... ами, ще се наложи... да заминем.

Сафи безмълвно извади от гардероба една златиста роба. Гърлото я стягаше и не можеше да говори. Стомахът я присвиваше болезнено.

И точно в този миг, докато закопчаваше милиона дърве-

ни копчета, а Изьолт увиваше светлосив шал около главата си, в кафенето се разнесе могъщо блъскане.

– Градска стража на Веняса! – долетя приглушен глас. – Отворете! Видяхме ви да прониквате вътре!

Изьолт изпусна въздишка – звукът на дълго, *дълго* страдание.

– Знам – измуча Сафи и закопча и последното копче. – „Нали ти казах.“

– Хубаво е да си го припомниш.

– Нима ти ще ме оставиш да забравя?

По устните на Изьолт пробяга усмивка, но не беше искрена – на Сафи не ѝ бяха нужни способностите на веровещица, за да го осъзнае.

Момичетата нахлузиха издрасканите си чирашки жакети, а гласът на стражаря проехтя отново.

– Отваряйте! Кафенето има само един вход и изход!

– Грешка – отбеляза Сафи.

– Готови сме да прибегнем до сила!

– *Ние* също.

Изьолт кимна на нишкосестра си и тя се стрелна към леглото. Помъкнаха койката към вратата. Дървените крака застъргаха по пода, после двете го килнаха на една страна, за да направят барикада... знаеха, че ще свърши работа – това далеч не беше първият път, в който им се налагаше да се измъкват по спешност.

Макар че досега от другата страна на вратата винаги бяха крещели Хабим и Матю. А не въоръжени стражари.

Няколко минути по-късно Сафи и Изьолт стояха на прозореца и задъхрани слушаха как входната врата се разбива с трясък. Цялото кафене се затресе и се чу пръскането на стъкло.

Сафи потръпна и се покатери на покрива. Първо беше изгубила всичките си пари, а сега беше съсипала и кафенето на Матю. Може би... може би беше *добре*, че възпитателите ѝ бяха извън града по работа. Поне в близко време нямаше да ѝ се наложи да се изправи пред Матю и Хабим.

Изьолт се изкатери горе до нея; аварийната торбичка на гърба ѝ беше издута от припаси. Беше прибрала оръжията си в ножници на прасците, скрити под полата ѝ; Сафи пък беше взела единствено кинжала – беше го мушнала в ботуша си. Налагаше се да остави меча... *прекрасния* си меч от многослойна стомана.

– Накъде? – попита тя.

Знаеше, че зад проблясващите очи на нишкосестра ѝ вече се тече маршрут.

– Ще тръгнем навътре в сушата, все едно на път за дома на гилдмайстор Аликс, а после ще свием на юг.

– По покривите?

– Докъдето можем. Ако искаш, води ти.

Сафи кимна отсечено, след което се впусна в бяг – на запад, към сърцето на Веняса; щом стигна стрехата на покрива на Матю, скочи към следващия дъсчен покрив.

Приземи се с *трясък*. В небето хвъркнаха гълъби, плеснали с криле, за да се спасят. После Изьолт се приземи до нея.

Сафи обаче вече препускаше, вече летеше към следващия покрив. И към по-следващия, без да спира, следвана плътно от Изьолт.

Изьолт се прокрадна по павираната улица. Сафи беше на две крачки пред нея. Момичетата бяха навлезли навътре в сушата от кафенето, пресичайки канали и заобикаляйки

по мостовете, за да избегнат градската стража. За щастие, сутрешното оживление беше в разгара си – пълтна редица от натоварени с плодове колички, магарета, кози и хора от всякакви раси и народности. Цветовете в нишките, виещи се лениво в горещината над собствениците си, бяха разнообразни като цвета на кожата им.

Сафи се стрелна пред една кола с прасета; Изьолт се постара да не изостава. После заобиколиха един просяк, подминаха групичка пуристи, закръскали за греховете на магията, след което се врязаха в стадо омърлушени овце. Достигнаха задръстена отсечка, в която нищо не помръдваше. Нишките пред тях се виеха в червена досада от забавянето.

Изьолт се замисли, че собствените ѝ нишки вероятно бяха не по-малко червени. Момичетата бяха *толкова* близо до Южния пристанищен район, че тя можеше дори да види белите платна на стотиците кораби, закотвени пред тях.

Тя обаче преглътна безсилието си. В гърдите ѝ се надигнаха други чувства – чувства, които не искаше да назовава, чувства, които една уважаваща себе си нишковеща не би позволила да излязат на повърхността. „Покой – каза си тя, точно както я беше учила майка ѝ преди толкова години. – Покой от пръстите на ръцете до пръстите на краката.“

Не след дълго в нишките над задръстването се преплете синьо-зелено разбиране. Цветът се плъзна подобно на змия в някое блато, сякаш един по един участниците в стълпотворението научаваха причината, поради която бяха спрели.

Синьо-зеленото се носеше все по-назад, докато най-сетне една стара чистачка до момичетата изграчи:

– Аха? Отпред има блокада? Ама сега ще изпусна прес-

ните раци!

Стомахът на Изьолт изстина, а нишките на Сафи се обагриха в сивото на страха.

– Адски двери! – изсъска тя. – Сега какво, Из?

– Май пак ще трябва преструвки.

Тя изсумтя, пресегна се и извади дебела, сива книга от раницата си.

– С книги в ръце ще изглеждаме като две изключително старателни чиракини. Ето, пада ти се „Кратка история на автономията на Далмотия“.

– „Кратка“, друг път – промърмори Сафи, но по-огромната книга.

След това Изьолт извади том в синя кожена подвързия, озаглавен „Илюстриран пътеводител на Карауенския манастир“.

– Аха, сега разбирам защо си ги взела – Сафи повдигна вежди предизвикателно, готова да поведе спор с Изьолт. – Изобщо не е заради маскировката. Просто не можеш да се разделиш с любимата си книга.

– Е, и? – изпуфтя Изьолт равнодушно. – Какво, не искаш да носиш книга ли?

– Не, не. Ще я взема – вирна брадичка Сафи. – Но обещавай, че щом стигнем до стражите, ще оставиш актьорските изпълнения на мен.

– Актьорствай си на воля, Саф.

Изьолт се ухили на себе си и пушна ниско шала. Беше пропит с пот, но все пак засенчваше лицето ѝ. И кожата. След това опъна ръкавиците, така че да не оставят открит и милиметър от китките ѝ. Цялото внимание трябваше да падне върху Сафи и да *остане* върху нея.

Както имаше навика да повтаря Матю: „С дясната си

ръка дай на човек онова, което очаква, а с лявата разрежи портмонето му“. Сафи винаги беше играла дясната ръка, която отвличаше вниманието – и беше добра в ролята си, – докато Изьолт се криеше в сенките, готова да се заеме с портмонето, на което се натъкнеха.

За да успокои вълнението си, докато чакаше, тя разгърна дебелия корица на своята книга. Откакто една монахиня ѝ беше помогнала като малка, Изьолт беше... ами, обсебена, както настоятелно повтаряше Сафи. Благодарността обаче не беше единственото чувство, което момичето изпитваше към карауените – чистите им роби и лъскавите обещания от опал я запленяваха. Както и безмилостните им тренировки и свещените обети.

Животът в Карауенския манастир изглеждаше толкова прост. Толкова въздържан. Човек биваше приет още с помяната си, независимо от произхода си. И получаваше уважение.

Тя трудно можеше да си представи чувството от подобно изживяване, но все пак сърцето ѝ биеше жадно при всяка мисъл за него.

Книгата прошемоля и се отвори на трийсет и седма страница – на която грееше бронзова пиестра. Изьолт беше сложила монетата там, за да отбележи докъде е стигнала. Крилатият лъв на нея като че ѝ се изсмя.

„Първата пиестра за новия ми живот“, помисли си тя. След това очите ѝ пробягаха по засуканите далмотски букви по страницата. Беше покрита с описания и изображения на няколко карауенски монаси, първият от които беше „монах-наемник“. На изображението той беше обрисван с ножове и мечове, с каменно изражение.

Изглеждаше точно като кръвовещия.

Кръв. Вещер. Кръв. Вещер.

При спомена за червените му очи и оголените зъби в корема ѝ пропълзля лед. Лед... и нещо по-празно. И по-тежко.

„Разочарование“, осъзна тя накрая. Това, че бяха допуснали подобно чудовище в редиците на монасите, ѝ се струваше огромна грешка.

Изьолт се загледа в надписа под илюстрацията, сякаш можеше да намери някакво обяснение там. Единственото, което прочете обаче, гласеше: „Обучен да се бие в странство в името на Каар Ауен“.

Тези думи – „Каар Ауен“ – я накараха да затаи дъх, а гърдите я стегнаха. Като момиче беше прекарала часове, катерейки се по дърветата в преструвки, че *тя* е една от Каар Ауен – че *тя* е една от двете вещици, родени в Кладенците на произхода, които можеха да изчистят и най-злокобното зло.

Да, но точно както много от изворчетата, охраняващи Кладенците, стояха пресъхнали от векове, от близо пет столетия не се бяха раждали и нови Каар Ауен, а фантазиите на Изьолт неизбежно приключваха с бандите селски дечурлига. Те връхлитаха дървото, на което се беше качила, с груби, ненавистни кръсъци, които бяха научили от родителите си. „Нишковеца, а не може да прави нишкокамъни! Нямах място тук!“

В подобни мигове Изьолт ясно осъзнаваше – прегърнала здраво някой клон с *молитвата* майка ѝ да я намери скоро, – че Каар Ауен не е нищо повече от хубава приказка.

Тя преглътна и пропъди спомените. Днешният ден се развиваше достатъчно зле; нямаше нужда да разбутва и неволите от миналото. Освен това двете със Сафи почти бяха стигнали до стражарите и най-старият урок на Хабим

долиташе с шепот в дълбините на ума ѝ.

„Преценявай противника си – повтаряше той непрекъснато. – Огледай терена. Винаги, когато можеш, избирай бойното поле.“

– В редица по един! – крещяха стражарите. – Всички оръжия да са извадени на показ!

Тя затвори книгата с тупване, при което я лъхна дъх на плесен. „Десет стражари – преброи, – застанали на пътя пред талигите, с които са препречили пътя на хората. Арбалети. Абордажни саби.“

Ако невинният разпит се объркаше, беше изключено момичетата да успеят да си проправят път с бой.

– Добре – пророни Сафи. – Наш ред е. Не си показвай лицето.

Изьолт се подчини на думите ѝ и притихна на позицията си отзад. Сафи на свой ред закричи надменно към първия от киселите стражари.

– Какво значи това? – думите ѝ екнаха ясно и отчетливо над несекващото жужене на тълпата. – Сега ще *закъснеем* за срещата си с гилдмайстора на пшеницата. Имате ли представа какъв нрав има!

На физиономията на стражаря се изписа отегчена досада, но нишките му просветнаха с искрен интерес.

– Имената?

– Сафия. А това е моята компаньонка Изьолт.

Изражението на стражаря не се промени, но нишките му пламнаха още по-заинтригувано. Той извърна тяло и махна на втори стражар да се приближи; Изьолт прехапа език, точно преди да се изпусне и да предупреди Сафи.

– *Настоявам* да разбере защо е това забавяне! – кресна Сафи на новия стражар, същински великан.

– Търсим две момичета – прогърмя гласът му. – Издирват ги за обир на пътя. Предполагам не носите оръжия?

– Приличам ли ви на момиче, което би носило оръжие?

– Значи нямате нищо против да ви претърсим.

Сафи заслужаваше похвала: страхът в нишките ѝ изобщо не пролича по лицето ѝ – тя само вирна брадичка още по-високо.

– Категорично съм против и само да посмеете да ме докоснете, ще се погрижа моментално да ви уволнят. Всичките! – тя вдигна книгата пред себе си и първият стражар се присви. – По това време утре ще сте на улицата и ще се разкайвате, че сте се заяждали с чирак на гилдмайсторите...

Тя не успя да довърши заплахата си, защото в този миг една чайка изкряска над главата ѝ и... на рамото ѝ плисна бяло ако.

Нишките ѝ се обагриха в тюркоазеносиня изненада.

– Не... – прошепна тя и ококори очи. – Не.

Стражарите също се ококориха, а нишките им засияха в ярко розово.

Те избухнаха в смях. После взеха да я сочат и се наложи дори Изьолт да закрие уста с ръкавицата си.

„Не се смей, не се смей...“

Тя избухна в смях, а нишките на Сафи пламнаха в гневно червено.

– Защо? – изписка тя срещу Изьолт, а после и към стражарите: – Защо винаги се случва на мен? Чайките могат да нацвъкат хиляди рамене, но винаги избират мен!

Стражарите вече се бяха превили на две, вторият едва успя да вдигне ръка.

– Минавайте. Хайде... минавайте.

Очите му се бяха насълзили, което само накара Сафи да

изръмжи, докато минаваше наперено покрай него:

– Защо не си намерите някаква смислена работа? Вместо да се подигравате на момичета в беда, може да *гоните престъпници* или нещо такова!

С тези думи тя премина през блокадата и се устреми към най-близкия тумбест търговски кораб. Изьолт я следваше по петите и през целия път не спря да се хихика.